

Universitäts- und Landesbibliothek Tirol

Viam Regiam Lvsatiae Svperioris

Schwartz, Johann Friedrich

[Wittenberg], 1732

V

erat sola Naucratis. Præter hoc in Ægypto aliud nullum. Quodsi quis in aliud aliquod Nili ostium applicuisset, is necesse habebat dejerare, se venisse invitum, dato jurejurando, se eadem navi ad Canobicum navigaturum: et si id minus per contrarios ventos posset, onera fluvialibus navigiis circumacturum, lustrando Delta, donec perveniret Naucratem. Ita Naucratis in honore erat. Sed præterea exteris ideo etiam certi limites sunt designati, quousque progredierentur, ne totam provinciam pervagantes, reipublicæ arcana scrutarentur. Elegans hujus rei testimonium extat in l. 4. C. de Commenc. & mercator. qua HONORIVS & THEODOSIVS, imperatores, mercatoribus interdixerunt, ne ultra urbes negotiis exercendis destinatas progredierentur, his verbis usi: *mercatores tam imperio nostro, quam Persarum regi subjectos, ultra ea loca, in quibus, fœderis tempore, cum memorata natione nobis convenit, mundinas exercere minime oportet: ne alieni regni, quod non convenit, scrutentur arcana.*

V.

Habes originem & causas restrictæ, in variis gentium regionibus, libertatis, qua antiquioribus temporibus peregrinantes in via tenenda uti potuisse videntur. Vidimus, illam ab iis demum temporibus repetendam esse, quibus commercia inter gentes florere cæperunt. Sed rarius ad Germanos veteres, majores nostros, commeabant mercatores, qui ea, quæ tum ad effeminandos animos, tum ad vitam sustentandam pertinent, importarent. Tanto enim minus illi rerum exterarum cupiditate ducebantur, quanto magis omnis vitæ ratio, cui a pueris affveverant, a rebus, quæ ad luxum spectant, aliena erat, quum illa, quæ patrium solum proferre solet, iis sufficerent. Cibus enim utebantur simplicibus. Vesciebantur lacte & caseo, pomis agrestibus, & carne, cujus maximam copiam ipsis suppeditabant pecudes,

des, quibus fecunda erat Germania, teste TACITO *de M.G. c. 5.* tum silvæ, quæ densissimæ erant, ideoque ad feras alendas maxime accommodatæ. Vino homines ad laborem ferendum remollescere arbitrabantur. Potus igitur, quo utebantur, erat aqua, ex hordeo & frumento corrupta. Neque majus vestibus statuebant pretium. Venationes enim, quibus cibum conquirebant, vestimenta etiam suggeriebant. Pellibus enim ad corpus aliqua ex parte tegendum utebantur, & locupletissimus quisque a pauperrimo non aliter distinguebatur, quam veste paulo curatius confecta, singulosque artus exprimente.

VI.

Vides igitur, rebus ita comparatis fieri non potuisse, ut mercatoribus exteris aditus esset ad majores nostros, qui ab omni luxu, splendore, & voluptate, adeo erant alieni, ut auctore TACITO *de M.G. c. 20.* ne dominus quidem a servo educationis deliciis dignosci posset. Neque erraverim, si, inter ipsas Germaniæ diversas civitates quicquam commerciorum fuisse, negem, cum patria terra tantum cuique civium suppeditaret, quantum appetebat, ut adeo rebus exterarum gentium tanto facilius carere potuerint. Non est nostrum in præsentiarum, inquirere, bene an male sic sibi consuluerint veteres Germani. Id saltem exinde probare volumus, deficientibus commerciis, nec vectigalibus, quæ a mercatoribus, merces vel importantibus, vel exportantibus, pendi solent, locum esse potuisse, multo minus autem vias publicas per Germaniam jam tum designatas fuisse.

VII.

Mutato vero Germaniæ statu, pluribusque minoribus populis in unam Francorum gentem coeuntibus, majorem commerciorum usum esse coepisse, & vectigalia quoque constituta fuisse, evidentia scriptorum testimonia declarant. Ut enim taceam commercia, quæ jam Merovingorum regum temporibus floruerunt, quorumque nomine vectigalia con-